

Årets sista operapremiär

Opernhaus, Zürich, 6 december 2020 - Premiär Giuseppe Verdi: *Simon Boccanegra*

Tyvärr dröjde det inte länge innan många av Europas operahus fick slå igen sina nyöppnade dörrar igen för att minska den efter sommaren ökade smittspridningen av coronaviruset. I oktober meddelade den schweiziska regeringen att publikgränsen för evenemang inte fick överstiga 50 personer och för Zürichoperan fanns inget annan lösning än att ställa in de inplanerade produktionerna. Dock valde man att framföra några konserter med 50 specialinbjudna gäster och press samt att genomföra den planerade premiären på **Verdis** *Simon Boccanegra* i början av december.

Simon Boccanegra har egentligen aldrig tillhört Verdis mest spelade verk, även om många anser den tillhöra hans absolut bästa. Urpremiären på La Fenice 1857 i Venedig blev en flopp och operan framfördes knappast innan Verdi 23 år senare lät **Arrigo Boito** göra en revidering av librettot.

Simon Boccanegra bygger, liksom den tidigare *Trubaduren*, också på en förlaga med en relativt komplicerad handling av den spanske dramatikern

Antonio Garcia Gutiérrez. Handlingen är som så ofta hos Verdi en blandning av politiska intriger och mänskliga relationer. Den forne korsaren Simon Boccanegra låter sig övertalas av den folklige ledaren Paolo att kandidera som ny Doge i Genua. Skälet är inte politiskt utan avsikten är att vinna tillbaka hans älskade Maria, dottern till adelsmannen Fiesco som fram till sin död har hållit henne instängd i palatset. Maria hade tidigare fött Boccanegras dotter, även hon med namnet Maria, och först 25 år senare förenas pappan med dottern som har vuxit upp hos familjen Grimaldi under namnet Amelia. På grund av Amelias kärlek till den adlige, och av Boccanegra accepterade, Gabriele Adorno vänder han sin anhängare Paolo ryggen, som i operans slut hämnas Dogen genom att förgifta honom.

I denna uppsättning har Zürichoperans chef **Andreas Homoki** flyttat handlingen från 1300-talets Genua till Centraleuropa 1895 till 1920. Utöver tid och rum så är det inga större förändringar i handlingen. Homoki sätter det mänskliga i fokus och de politiska intrigerna får i hans tolkning en nästan försumbar roll. **Christian Schmidts** scenografi fungerar utmärkt för den mellan olika platser pendlande handlingen och har format en labyrinth på en vridscen som växlar mellan inre privata och yttre offentliga utrymmen. Man skulle kunna säga att Homoki förenklar den relativt komplicerade handlingen, men jag tycker ändå att hans sätt att hantera karaktärerna och deras relationer till sina egna känslor och minnen är gripande och fångar tragiken i handlingen.

Att verket inte blev någon favorit vid 1850-talets mitt är egentligen inte konstigt; efter operor som *Rigoletto*, *Trubaduren*, *La traviata* och *Den sicilianska aftonsången*, som är fulla av ljuvliga melodier och musikaliska örhängen, så framstod nog *Simon Boccanegra* med sin mörka och dystra karaktär som en alltför stor kontrast till sina föregångare. Det i sin tur gör att operan ställer höga krav på rollinterpretation vad gäller psykologisk trovärdighet och dramatisk spontanitet för att skingra denna dysterhet. Med detta facit i hand så kan jag i ärlighetens namn inte säga annat än att rollbesättningen i denna uppsättning är totalt misslyckad.

Christian Gerhaher tillhör sin tids främsta romanssångare och har också under de senaste åren haft en del succéer på operascenen, men någon Verdibaryton är han inte på långa vägar. Hans röst saknar tyngden och svärtan som rollen som Boccanegra kräver och och med sin överintellektuella karaktär

går temperament och spontanitet i tolkningen förlorad. Tyvärr kan heller ingen av de övriga herrarna i de lägre röstlägena övertyga fullt ut. För kärleksparet Amelia och Gabriele så har man hittat en bra kombination i den amerikanska sopranen **Jennifer Rowley** och den georgiske tenoren **Otar Jorjikia**. De har samma styrka, båda har njutbara och stabila mellanlägen, men dessvärre också samma svagheter; svårigheter med att mäktat med sina respektive roller på höjden.

Philharmonia Zürich visar återigen vilken fantastisk operaorkester de är under den rutinerade **Fabio Luisi** som verkligen kramar ur varje droppe av dramatik ur partituret. Denna nyproduktion blir Luisis sista som chefsdirigent för Zürichoperan och det är onekligen, trots rådande omständigheter, ett bra avslut på detta mycket lyckade samarbete.

Yehya Alazem

Giuseppe Verdi: Simon Boccanegra - Nyproduktion

Opernhaus, Zürich, 6 december 2020 - Premiär

Regi: Andreas Homoki

Scenografi: Christian Schmidt

Dirigent: Fabio Luisi

Philharmonia Zürich & Chor der Oper Zürich

Simon Boccanegra: Christian Gerhaher

Amelia Grimaldi: Jennifer Rowley

Jacopo Fiesco: Christof Fischesser

Gabriele Adorno: Otmar Jorjikia

Paolo Albani: Nicholas Brownlee